

φρόνιστε Σειρήν, και ελπίζω ότι τώρα πού
έκαμες την καλήν άρχήν, θα εξακολουθήσης.
Δεν είναι δύσκολον τó ξεσπάθωμα, όταν μάλι-
στα έχης να κάμης μ' εύπορους ανθρώπους·
προσπάθησε να εξυπνήσης ολίγον την φιλομου-
σιαν των, να κινήσης τó ενδιαφέρον των προς
τό περιοδικόν μας. Εάν τούς όμιλης συχνά
περί αυτού, θα τó κατορθώσης.

Ο άνωθενος Συγδρομητής πού μου γρά-
ρει διά μερικώς Μ. Αγγελίας, άς μάθη ότι
δέν εδημοσίευσας άφου μου τās εξήγησαν. Τόν
ευχαριστώ διά τó ενδιαφέρον, αλλά δέν θα
τού άπάντησω πλέον άν δέν μου φανερώση
τόναιμά του.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται : «Συνέφασμα», ποίημα
του Αφρόκριτου — «Τύ διδακτικό ουσάκι» και
έν όραιότατον Π. Πνεύμα της Ράβδου του
Μουσεώδους. — «Μητρική Εύτυχία» της Ηχοϋς
της Καρδιάς. — «Ανέκδοτον της Πειραχίης
Νεραϊδοίλας. — Παιδί. Πνεύματα διαφόρων.

Απορρίπτονται : «Ο Λάρος» (πάλι τά
ΐδια ;) — «Η άηδών και ό πρίγκηψ» (κοινόν)
— «Εύφρης άπάντησις» (γνωστόν) — «Λα-
κωνισμός και Ποίημα» — «Μία παρομοίω-
σις» κλπ. — «Η έορτή της Γεωργίας» — «Η
διάβασις της Έρυθράς Θαλάσσης» (πασίγνω-
στον).

Με λύπην μου απορρίπτω αυτά πού μου
στέλλει ή Χαρά των Έλλήνων. Έχει πάν-
τοτε πρωτοτύπους και μεγάλας ιδέας αυτό τό
παιδί, σχετικώς με την ηλικίαν του. Είναι
άπό τούς ολίγους πού σκέπτονται. Άλλά δέν
εξευφρεί άκόμη και συνθέτη, αναλόγως με τά θέ-
ματά του. Άμα μάθη, θα γράψη πολύ σπου-
δαία πράγματα !

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Κόκκινη Ανεμώνη, κ.
(1+) ; Χαράδας, α. (Δ.Β.) ; Ημιστάλαξη, κ.
(Α. Θ.).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων : Ηχώ της
Καρδιάς, κ. Αφρόκριτο, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ουδέμια πρότασις δημοσιεύεται, εάν δέν συν-
οδεύεται υπό τού αντίτιμου ός εξής : Διά τās
πρώτας τρεις προτάσεις λεπτά 25. Διά τās επί
πλέον τού αυτού φύλλου, 5 λεπτά ή λέξεις. —
Προταίνον μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον
ισχύνον διά τό ότος τούτο, προς τούς έχοντας ψευ-
δώνυμον επίσης ισχύνον διά τό ότος τούτο. Προτά-
σεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγορημένα,
δέν δημοσιεύονται. — Ο έντός παρενθέσεως
αριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δέν ανταπέδο-
σεν είσέτι ό προτείνων.]

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' άνταλ-
λάξουν : ή Ηχώ της Καρδιάς (0) με Μακε-
δόνισσαν, Ροδοπαίαν Έλληνοπούλαν, Ατλαν-
τικόν. — ή Αύτοκράτειρα των Βαλκανίων (1)
με Άηδόνα της Κοήτης, Φρούριον της Στε-
νημάχου, Βασιλέα των Βαλκανίων, Θραυσθεί-
σαν Καρδίαν. — ή Γαλανόλευκη (0) με Αιγυ-
πτίαν Βασιλοπαίδα, Δακρύβροικτον Κορητικόν
Σημαίαν, Χρυσό Παγώνι, Ίδανικόητα. — ή
Ροδοπαία Έλληνοπούλα (0) με Έξόριστον
Αντίδα, Παλλάδα, Ζίαν, Δούκιον των
Σαλώνων, Αϊθερίαν Έλληνοπούλαν, Δέαν,
Έλλάδα του Μέλλοντος. — ή Αφρόπλαστος
Σειρήν (0) με Μασκόε, Μενεξεδένιο Μπου-
κιάκι, Ζακυνθινόν Πανσέν, Πατριώτην του
Όμήρου.

Ο ΕΥΤΥΧΗΣ ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ

Λοιπόν, — τό ξαναλέγω κ' εδώ : Ο πρώτος
άπό τούς Αγοραστάς, ό όποιος θα μου φέρη
ή θα μου στείλη την λύσιν του σημερινού
Προβλήματος (ΐδε σελίδα 121), θα λαμβάνη
την Διάπλασιν εις τό σπίτι του δωρεάν επί
έξ μηνάς.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους
της : Γέρον του Μωρηά (όταν ελήφθη ή βρα-
χεία σου της 23, είχε τυπωθή και διανεμηθή
τό 13όν φύλλάδιον) Βυζαντινή Άηδόνα
(έχει καλώς βραβεϊόν έστειλα) Γλυκή Πα-
ρεϊθόν (έστειλα 23όν τόνον) Θοάμβρον της
Όρθοδοξίας (δεκάλεπτον και όχι πεντάλεπτον
γραμματοθήριον πρέπει να έσωκλείης εις κάθε
τετράδιον) Γ. Α. Σ. (Έλαβα) ; Ωραϊάν Α-
μαζόνια και Γαληνιαία Θάλασσαν (ευχαριστώ
θερμώς διά τό ξεσπάθωμα : ό κ. Π. σάς άπήν-
τησεν ιδιαίτερώς) ; Όνειρον της Κύπρου (έ-
στειλα) ; Έδελι Μέλλον (φιλησέ μου και τά-
δελάκια) ; Παλλάδα (ευχαριστώ πολύ ; θα
σέ είδοποιήσω) ; Άεροναυτοπούλαν (πρόσεχε
εις τās προθεσμίας όλοι πρέπει να προσέχετε
διά να μη χάνετε ! ; Πειραχίη Νεραϊδοίλαν
(δέν πειράζει : θα μου στείλης τίποτε άλλο) ;
Κόκκινη Ανεμώνη (έστειλα) ; Ήρωα του
21 (Έλαβα : ευχαριστώ) ; Δευλοπαθουμένη Έλ-
λάδα (ψηφοδέλιτον έστειλα την 22 Ιανουα-
ρίου τώρα πλέον είναι άργά, ή προθεσμία έ-
ληξε) ; Έξόριστον Βασιληάν (πού όλονέν ξε-
σπαθώνεν, όλονέν εύρίσκει νέους άγοραστάς) ;
Ρήγαν Φουραϊόν (έγέλασα με τό πάθημά σου,
νομίζω δε ότι θα γελάς και σύ ; ό συνεργά-
της μου έλασε μερικά έλληνικά επίθετα διά
τόν Σαντεκλέρ και μεταξή αυτών εύρέθη τυ-
χάτως και έν αληθινόν, — τό ίδιον σου τί να
σού κάμω ;) ; Δευκόν Κοΐνον (προσπάθησε κ'
έγώ νομίζω ότι είμπορείς να κάμης) ; Ν. Γ.
Σαρ. (ναί, αλλά μόνον άπό έχοντα ψευδώνυ-
μον) ; Δόφρον του Γάνου (ό όποιος είναι συν-
δρομητής μου — πόσα ζητ νομίζετε ; δώδεκα !
και έχει άκόμη ό Θεός !) ; Ναυτάκι, Αύτοκρά-
τειραν των Βαλκανίων, κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 2
Μαρτίου, θάπαντήσω εις τό προσέχες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκται : έξ Αθηνών και Πει-
ραιώς μέχρι της 16 Μαρτίου ; έν των Έπαρ-
χιών μέχρι της 23 Μαρτίου ; έν του Έξωτερι-
κού μέχρι της 11 Απριλίου.

ΓΟ χάριτι των λύσεων, επί του όποιου δέον
γράφωσι τās λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι
πολιτείται ή φη Γραφήν μας εις φακέ-
λους, άν έναστος περιέχει 20 φύλλα
και τιμάται φρ. 1.]

140. Δεξιόγραφος.
Δύο κυρίων ονομάτων
Κλητικώς εάν συνδέσης,
Έν των όρεκτικωτάτων
Φαγητών θάποτελέσης.
Έστάλη υπό της Σουλφίδος

141. Συλλαβογράφος.
Σύμφωνον, αριθμός και άλλο
Σύμφωνον γράρονται μαζί,
Και μία πρωτεύουσα προβάλλει,
Μεγάλη εύρωπαϊκή.
Έστάλη υπό του Τιμιτζή Μεχμέτ

142. Μεταγραμματισμός.
Πόλις είμαι της Έλλάδος,
Άν ποσώς δέν με πειράξης,
Στό κεφάλι σου με φέρεις,
Ένα γράμμα άν μου αλλάξης.
Έστάλη υπό της Δοξασμένης Γαλανόλευκης

143. Αίνιγμα.
Ποταμός τό άρσενικόν
Και θηρίον τό θηλυκόν.
Έστάλη άπό τό Σενιτεμένο Πουλί

144. Προβλήμα.
Πόσιος αριθμός πολλαπλασιαζόμενος επί μο-
νύφηριον δίδει τό γινόμενον 111,111,111 ;
Έστάλη υπό του Νηρεώς

145. Γωνία μετά Πυραμίδος.
+ * * * * * = Κράτος εύρωπαϊκ.
+ + * * * * * = Θεότης.
+ + + * * * * = Άργαία πόλις.
+ + + + * * * = Τερά σημαία.
+ + + + * * * = Ποταμός Τροίας.
+ + + * * * * = Γυνή της Γραφής.
+ * * * * * = Όμηρ. Βασιλοπάσις.

Την Πυραμίδα άποτελούν οι σταυροί. Και
ή μέν καθέτος της είναι ύλη ήραιστοεισής,
αι δε άλλαι τρεις λέξεις : επίθετον, τύραννος,
ήρωας.
Έστάλη υπό του Έθουσιώδους Έλληνος

146. Φύρδην-Μίρδην.
Τό κωλιαζίνει ίσπε λοφοσφείνι
Έστάλη υπό της Λεϊλά-Σουλτάνας

147. Συλλαβική Άκροστιχίς.
Αί άρχικαι συλλαβαι των κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων, άποτελούν ιθακήριον βασιλο-
παίδα :
1, Τιτανίς ; 2, Θηρίον ; 3, Ιστορική πε-
διάς ; 4, Βασιλεύς των Περσών.
Έστάλη υπό του Γορδίου Δεσμού

148. Φωνηεντόλιπον.
δς - γυνθ - σφς
[Έστάλη άπό του Καμάρι της Μάννας

149. Γέφυρος.
II ΛΗ ΛΗ ΑΓΕΙ ΑΓΕΙ ΜΑΡ Α
ΛΗ ΛΗ ΑΓΕΙ ΑΓΕΙ ΜΑΡ Α
ΛΗ ΛΗ ΑΓΕΙ ΑΓΕΙ ΜΑΡ Α
Έστάλη υπό του Τραϊτανού

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευματ. Ασκήσεων του φύλ ου 6.
44. Ίωάννινα (Ίω, Άν, Ίνα.) — 45. Κόμ-
βοι-Ρόμβος. — 46. Βλίτα - Τάβλι. — 47. Τά
μάτια και τά τσίνορα.

48. ΜΕΣΣΗΝΗ 49. Κ Κ Ν
ΝΑΥΣΙΚΑ Α Α Ω
ΝΩΡΙΚΟΝ Δ Ν Β
ΧΡΗΣΜΟΣ ΟΥΡΑΝΙΑ
ΑΜΥΝΤΑΣ Ρ Α Μ
ΠΑΡΑΛΟΣ Τ Α Ο
ΣΤΑΥΡΟΣ Σ Σ Σ

50. Έως — ως = Ε + (Ράχη — γί =) Ρά +
(Γώρα — Ρά =) Τφ = ΕΡΑΤΩ. — 51. (Ίά-
σων =) ΊΩνά ; (Άηρ =) ΗΡΑ (Άρπα =)
ΠΑρά = ΩΡΑ. — 52. Όμομο κράτει. — 53.
Όνήσιε υπέρ πάσης (θν' εις και υπέρ τα
τρεις.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με άπ λδ στοιχία των 8 σιγμων
λεπτά 10, διά δε τούς συνδρομητάς μας λεπτά 6
μόνον με παχέα στοιχία τό διπλάσιον, και με
νε φα λα ι υ τό τριπλάσιον. Έλαχιστος όθος 15 λέ-
ξεις, δηλαδή και αι ολιγώτεροι των 16 πληθύνον-
ται ως να ήσαν 15. Ο χωριστός στίχος, έστω
και άπό μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλά
στοιχία των 8 σιγμων, υπολογίζεται ως 22 λέξεις
άπλά. — Αί μη συνοδεύονται υπό του αντίτιμου
άγγελια δέν δημοσιεύονται.]

Α νταλλάστω γραμματοθήριον πανταχόθεν,
Marinos Petrou, Metelin. (1,89)

ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Όμονοίας,
δδός Δώρου, 8Α
Όραι επισκέψεων 10-12 και 3-5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του Έργογραφίου της Παιδείας ός τό κατ'έσοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χόραν ήμψν ύπηρεσίαν
και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ός άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έσωτερικού :	Έξωτερικού :	Έσωτερικού λπ. 20. Έξωτερικού φρ. χρ. 0,20
Ετησία . . . . . φρ. 8,—	Ετησία φρ. χρ. 10,—	Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου
Εξάμηνος 4,50	Εξάμηνος 5,50	τιμώνται έκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).
Τριμηνος 2,50	Τριμηνος . . . . . 3,—	
Αί συνδρομαι άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
		Οδός Εδριπίδου άρ. 38, παρά τό Βαρθάνειον
Περίοδος Β'. — Τόμος 17ος	Έν Αθήναις, 13 Μαρτίου 1910.	Έτος 32ον. — Αριθ. 15

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Περύληψις των προηγουμένων. — Πρό
της μάχης του Δουσερλίτες, ό στρατάρχης
Μυράτ πληροφορείται δι' επιστολής του Μ.
Ναπολέοντος, δι ή επί του Δονγά-
βειος γέφυρα του Θαβώρ, την οποίαν
επρόκειτο να διέλθη ή στρατιά του,
ήτο έπινομημένη υπό τον έρχομόν.
Την επιστολήν αυτήν κατορθώνει να
φέρει εις τό γαλλικόν στρατόπεδον,
μετά πολλάς περιπέτειας και κινδύ-
νους, ό μικρός βοηθός Τιάρκος, ό δε
Μυράτ, θανμάσων τό θάρρος και
την εύφημιον του παιδιού, τό κρατεί
πλησίον του μέχρι της άπελευθερώ-
σεως του κυρίου του, του λοχαγού
Δουδοβίκου Κορμα, ό όποιος είχε
μεινή αιχμάλωτος των Αύστριακών
εις την πόλιν Λίνις.

Πώς ένυμνείθη ή γέφυρα του
Θαβώρ.

Η επιστολή του Αύτοκράτο-
ρος έφθασεν έγκαιρώς, διότι την
ιδίαν ήμέραν ή πρίγκιψ Μυράτ
και ό στρατηγός Λάνν έπρόκειτο
να διέλθουν με τās στρατεύματα
των την γέφυραν του Θαβώρ.

Η πληροφορία, την οποίαν έ-
φερον ό Τιάρκος, μετέβαλλε τās
σχέδια του στρατάρχου. Η γέ-
φυρα ήτο πραγματικώς ύπονο-
μευμένη υπό των έχθρών, ώστε
δέν εύσφερε πλέον να εξαπολυ-
θη κατ' αυτής συμπαγής στρα-
τός και να έκτεθη εις βίβαιον ό-
λεθρον. Έπρεπε να ληφθούν άλ-
λα μέτρα. Ο Μυράτ και ό Λάνν
άπεφάσισαν να υπάγουν μαζί να
μελετήσουν επί τόπου και να κα-
ταρτίσουν τό νέον σχέδιον.

Οι δύο στρατηγοί, έπιπλοί κ'
εφωδιασμένοι με τās διόπτρας
των, έπροχώρησαν κατά μήκος
του ποταμού μέχρι της άρχής
της γεφύρας εκείνης, της όποιας

τό αντίθετον άκρον κατείχον οι Αύ-
στριακοί.
Πολύν καιρόν τώρα αντιμετώπι,
άλλά χωρίς να μάχωνται, οι δύο έχθρι-
κοι στρατοί, οι τώσον πλησίον αλλη-
λων, δέν έπεδλίμποντο με μεγάλην
αυστηρότητα. Οι Αύστριακοί έπίστευον
ότι εύρίσκοντο εις άναχωχήν, σχέσεις

δέν σχεδόν φιλικαί είχαν αναπτυχθή έ-
κατέρωθεν και συνέδειον τās προσυλα-
κάς. Ο Λάνν δέν ήγνώσει την κατά-
στασιν κ' έσκέπτετο να την έπωφεληθή.
Ένώ οι δύο στρατάρχη παρετήρουν
τās έχθρικός σχέσεις, περιεργον θέαμα
είλκυσε την προσοχήν των.

Ακολουθούμενος υπό τριακοντάδο;
στρατιωτών, γρεναδιέ-
ρων της φρουράς του
πύργου, ό Τιάρκος έ-
βάδιζε με τόν γάϊδαρον
του και την γίδα του
επί της όχθης του πο-
ταμού. Έκει, κατά γε-
νικήν άπαιτήσιν, ήρχι-
σε να έπίδεικνύη πάλιν
τά χαρίσματα του Καρ-
λή, ό όποιος, είπέρ
ποτε εύδαθείτος, έκαμνε
θαύματα.

Έκ της θέας αυτής
ό Λάνν συνέλαβεν έ-
ξαφνα μίαν ιδέαν.

— Άγαπητέ μου
στρατάρχη, είπε προς
τόν Μυράτ : ίδετε πώς
διασχεδάζουν οι στρα-
τιώται μας με την πα-
ράστασιν πού δίδει αυ-
τό τό παιδί. "Αν έδο-
κιμάζαμεν να διασκε-
δάσωμεν έπίσης και
τούς Αύστριακούς, ίσως
θα ήμπορούσαμεν να έ-
πωφεληθώμεν την ά-
προσεξίαν των...

— Καλά λές, άπήν-
τησεν ό Μυράτ, άς δο-
κιμάσωμε... Αυτόι οι
Αύστριακοί είναι τώσον
αρελείς και έχχουν τόση
πεποιθήσι πώς δέν θα
πολεμήσωμε πιά !
Ο στρατάρχης έπρε-
ξε προς τό παιδίον και
αναμειχθείς με τόν έμι-

«Περίεργον θέαμα είλκυσε τήν προσοχήν των δύο στρατάρχων.»
(Σελίς 125, στ. 6.)

λον των στρατιωτών, διέταξε τον μικρόν βοημόν να υπάγη να εξακολουθήση την παράστασιν του επί της γεφύρας. Ο Τιάρκος έσπευσε να υπακούσῃ, και παράστυραν όπισω του όλους τους κεχηναίους, ήνάγκασε τον Καρλήν να στηρίξη τα έμπροσθινά του πόδια επί του περιτειχίσματος. Χειροκροτήματα έχαίρειτσαν τὸ γύμνασμα. Οι δὲ Αυστριακοί, οι ευρισκόμενοι εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς γεφύρας, ἔλκυσθέντες ὑπὸ τοῦ εἰρηνικοῦ ἐκείνου θορύβου, ἐπλησίασαν διὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει.

Τὸ θέαμα ἐκίνησεν εὐθὺς ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον των, κ' ἐστάθησαν νὰ βλέπουν, χωρὶς οὔτε στιγμὴν νὰ δυσπιστήσουν πρὸς τοὺς γάλλους στρατιώτας, τοὺς ἀόπλους, οἱ ὅποιοι περιεστοιχίζαν γελῶντες ἕνα μικρὸν ἀστράγγλον.

«Ο Τιάρκος εἶχε φθάσῃ ἕως τὸ μέσον σχεδὸν τῆς γεφύρας.» (Σελὶς 126, στ. α'.)

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Μυράτ, διὰ νὰ μὴν ἀναγνωρισθῇ, εἶχε φορέσῃ, ἐπάνω ἀπὸ τὴν λαμπρὰν στολὴν του, τὸν στακτερόν μαγδύαν ἐνὸς ἀπλοῦ λοχίου, καὶ ἀκεπῆς, ἀναμειγμένους μετὰ τοὺς γρεναδιέ- ρους, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων δὲν διεκρίνετο διόλου, τοὺς ἐξῴθει ὀλογὲν περισσότερον ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῆς γεφύρας.

Ἐξ ἄλλου ὁ Λάνν εἶχεν ἀπέλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅπου διέταξε νὰ ὀπλισθοῦν ἐν βίᾳ δύο λόχοι, τοὺς ὁποίους ἔφερον ὁσὼ τὸ δυνατόν ἀθορύβως καὶ τοὺς ἐκρυψεν ὀπισθεν τοῦ λόφου, τὸν ὅποιον ἐσημάτιζεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἢ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ο Τιάρκος, περιστοιχίζόμενος ὑπὸ τοῦ «κοινοῦ» του, εἶχε φθάσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἕως τὸ μέσον σχεδὸν τῆς γεφύρας.

Ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ τελειώσῃ τὴν παράστασιν, διότι ὁ Καρλῆς εἶχεν ἐπιδείξῃ πλέον ὅλα του τὰ παιγνίδια καὶ εἶχεν ἐξαντλήσῃ τὸ «πρόγραμμά του».

Ἄλληλοδιαδόχως ἔκαμε τὸν πεθα-

μένον, ἐπεριπάτησε μετὰ τὰ δύο πισινά, ἐμέτρησεν ἕως τὰ δέκα, ἐσήκωσε ἀπὸ κάτω ἕνα μανθῆλι, ἔβγαλε δίσκον καὶ ὑπέδειξε τὸν ἐξυπνότερον τῆς συντροφιάς.

Ἄλλα δὲν ἤξευρεν... Ὁ στρατάρχης ὁμῶς εἶπε σιγὰ πρὸς τὸν μικρόν:

— Ἐξακολούθησε, ἐξακολούθησε! εἶνε ἀνάγκη! Καὶ προχώρει, προχώρει, ὅσῳ μπορεῖς πῶς μπροστά!

Ο Τιάρκος καὶ οἱ γρεναδιέροι, βλέποντες τὸν ἀρχηγόν των ἐκεῖ μετὰ στήλην ἀπλοῦ λοχίου, ἐνόησαν τότε ὅτι κάτι ἔκτακτον συμβαίνει... Καὶ παρακολουθοῦντες πλέον ἄλας τὰς κινήσεις τοῦ στρατάρχου, ἦσαν ἔτοιμοι διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον...

Ὁ Καρλῆς, κουρασμένος πλέον, ἤρνετο νὰ υπακούσῃ εἰς τὸν μικρόν τοῦ κύριον. Ἄλλ' ὁ Τιάρκος, προτρέπομέ-

νος ὑπὸ τῶν νευμάτων τοῦ Μυράτ, κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὸ ζῶον καὶ μερικὰ ἀκόμη γυμνάσματα.

Ὁ δὲμιλος τῶν θεατῶν, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Μυράτ, εἶχε φθάσῃ οὕτω μέχρι τῶν δύο τρίτων τῆς γεφύρας. Ἄλλὰ καὶ οἱ Αὐστριακοί, διὰ νὰ βλέπουν καλλιτέρα, εἶχον προχωρήσει, κ' ἐχειροκροτοῦν ἐκ-

θύμως. Ἐξάσφα, κρίνων κατάλληλον τὴν στιγμὴν καὶ βλέπων τοὺς αὐστριακοὺς ἀξιωματικοὺς προσέχοντας καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν παράστασιν μετὰ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά των, ὁ Μυράτ ἀπέριψε τὸν μαγδύαν του, ἀνέσυρε τὴν μεγάλην του σπάθην καὶ μετὰ τὴν στενωπέριαν φωνὴν τοῦ ἐκραύγασε:

— Ἐμπρός!

Ἄρμησε πρῶτος πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἀπεῖχον πλέον παρὰ ὀλίγα μέτρα.

Οἱ γρεναδιέροι, συνταχθέντες ἀμέσως εἰς τάξιν μάχης, τὸν ἠκολούθησαν τροχάδην. Τώρα ἐνόησαν καλῶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο... Ὁ Τιάρκος, ὁ Καρλῆς καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ αὐστριακοὶ ἀξιωματικοί, παρεσύρθησαν ὑπὸ τοῦ τροχασμοῦ τῶν γρενιδιέρων. Καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ λόχοι οἱ κρυμμένοι ὑπὸ τοῦ Λάνν ὀπισθεν τοῦ λόφου, ἐπρόβαλαν ἐπὶ τῆς γεφύρας ἐπιθετικοί.

Οἱ Αὐστριακοί, ἀόπλοι, ἦτο ἀδύνατον ἀμυνθοῦν. Ὅσον διὰ τοὺς πυροβολητάς, οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντο εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς γεφύρας, βλέποντες τοὺς ἀξιωματικούς των ἐν τῷ μέσῳ τῶν Γάλλων, δὲν ἐτόλμησαν οὔτε νὰ παρατάξουν τὰ κανόνια των. Ὅπισθοχώρησαν, καὶ οὕτως οἱ Γάλλοι γρεναδιέροι εὐρέθησαν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος χωρὶς νὰ συναντήσουν τὴν παραρικρὰν ἀντίστασιν.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν, ὁ Μυράτ μετὰ τοὺς ἀόπλους στρατιώτας του ἔτρεξεν ἐπὶ τῆς μικρᾶς κατωφορῆς ἀτραποῦ, ἢ ὁποία ὠδήγει ὑπὸ τὰ τόξα τῆς γεφύρας. Ἐκεῖ εὗρεν ἀμέσως τὰ φυσίγγια μετὰ τὰς ἐκρηκτικὰς ὕλας, διὰ τῶν ὁποίων ἐπρόκειτο νὰ ναντιναχθῇ ἡ γεφύρα. Δύο φρουροί, οἱ ὅποιοι ἐφύλαττον ἐκεῖ, περιμένοντες τὴν διαταγὴν νὰ νάψουν τὰς θρυαλίδας, ἐδέθησαν ἀμέσως, τὰ δὲ φυσίγγια ἐροίθησαν εἰς τὸν ποταμόν.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ λόχοι τοῦ Λάνν κατελάμβανον τὰ πυροβόλα πρὶν ἀκόμη προφθάσῃ οἱ ἀξιωματικοὶ νὰ ἐνοήσουν καλὰ-καλὰ τί συνέβη.

Δύο ταγματάρχαι καὶ ἕνας ὑπολοχαγὸς ἠχμαλωτίσθησαν.

Ἡ γεφύρα τοῦ Θαβῶρ, ἐκυριεύθη οὕτω, χωρὶς οἱ Γάλλοι νὰ χάσῃ οὔτε ἕνα στρατιώτην. εἶνε ἱστορικόν.

Οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ Τιάρκου.

Ἄμα ἐγκατέστησεν ἀσφαλῶς τὰς φρουράς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, ὁ Μυράτ, μετὰ ἀκτινοβολοῦν πρόσωπον διὰ τὴν εὐκολὸν νίκην του, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον του, ὅταν εἶδε τὸν μικρόν βοημόν καθήμενον πλησίον τοῦ ὄνου του, ἐπὶ τοῦ περιτειχίσματος τῆς γεφύρας.

Μικρὸν, τῷ εἶπεν εὐθύμως, μπορεῖς νὰ καυχᾶσαι, ὅτι μετὰ προσέφερες μεγάλη ἐκδούλευσι μετὰ τὸ σφῆ σου γαϊδαρέλο! Θέλω νὰ σὲ ἀνταμείψω. Πέ μου λοιπόν, τί ἐπιθυμεῖς;

Ὁ Τιάρκος ἐσυλλογίσθη ὀλίγον.

— Ἄλλοίμονο, κύριε στρατάρχα, ἀπεκρίθη αὐτὸ πού ἐπιθυμῶ δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ δώσετε!

— εἶνε λοιπὸν τόσῳ δύσκολο;

— Ἡ ἐλευθερία τοῦ λοχαγοῦ μου.

— Ἄ, ναί, εἶπεν ὁ Μυράτ, τοῦ λοχαγοῦ Κορμά... πού ἔμεινε ἐπὶ τὸ Δίντς αἰχμάλωτος τῶν Αὐστριακῶν... Ἐχεις δίκην, μικρὸν, πρέπει νὰ φροντίσωμε... καὶ τὴν ἐλευθερίαν σου σὲ σένα θὰ τὴν χρεωστήῃ.

Καὶ στραφείς πρὸς τοὺς ὑπασπιστάς του, ὁ πρίγκιψ διέταξε νὰ τῷ φέρουν ἀμέσως τοὺς δύο αὐστριακοὺς ταγματάρχας, οἱ ὅποιοι εἶχον αἰχμαλωτισθῇ πρὸ ὀλίγου.

Προσῆλθον ἐν τῷ μέσῳ ὁκτὼ γρεναδιέρων, μετὰ τὴν λόγγην ἐφ' ὀπλου, ἐντροπιασμένοι οἱ κακόμοιροι σὰν ἀλεπούδες, τὰς ὁποίας θὰ συνελάμβανε μία ὄρνιθα.

— Κύριοι, τοῖς εἶπεν ὁ Μυράτ ἢ παραστάσις πού σᾶς ἔδωσαν πρὸ ὀλίγου ὁ μικρὸς αὐτὸς βοημὸς καὶ ὁ γαϊδαρὸς του Καρλῆς, νομίζω ὅτι σᾶς διεσκέδασε πολὺ. Πρέπει τώρα νὰ πληρώσετε τὰς θέσεις σας!

Τὰ πρόσωπα τῶν δύο ἀξιωματικῶν ἔλαμψαν.

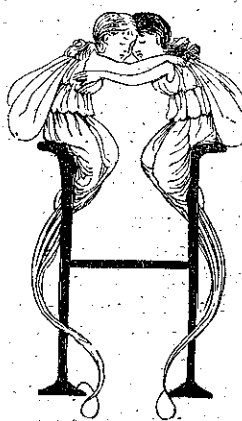
— εἴμεθα πρόθυμοι, εἶπαν, νὰ σᾶς πληρώσωμεν λύτρα.

Δὲν πρόκειται νὰ πληρώσετε ἐμεῖ, ἀπήγγησεν εἰρων ὁ Μυράτ καὶ δεικνύων τὸν Τιάρκον, ἀλλ' αὐτὸ τὸ παιδί, τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ζῶου, τὸ ὅποιον τόσον σᾶς ἐκίνησε τὴν περιέργειαν, ὥστε νὰ λησμονήσετε τὴν γεφύραν πού ἐφρουρεῖτε.

(Ἐπειτα συνέχεται) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΚΚΛΗΣΙΑ μας ἀγαπᾷ τὰς ἀντιθέσεις. Μᾶς φέρνει τὸ Πάσχα ὕστερ' ἀπὸ μίαν Μεγάλην Παρασκευὴν. Καὶ εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην ἐβδομάδα τῆς Σαρακοστής, ἢ ὁποία διαδέχεται

τὴν φαιδροτάτην Ἀποκρητὴν, μᾶς καλεῖ εἰς μίαν μελαγχολικὴν, θλιβεράν ἑορτὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν τάφων. Τὸ Ψυχοσάββατον.

εἶνε ἀληθὲς ὅτι, εἰς τὰς Ἀθήνας τουλάχιστον, ἡ ἑορτὴ αὕτη δὲν ἔχει τίποτε σχεδὸν τὸ κένθιμον. Καταντᾷ ἀπλὴ ἐκδρομὴ, κοσμικὴ συγκέντρωσις εἰς ἕνα κῆπον ἀνοϊξιάτινον, ὑπὸ τὸν ὠραῖον ἥλιον τοῦ Μαρτίου, μετὰ χλόην, μετὰ δένδρα, μετὰ ἄνθη καὶ μετὰ πτηνά... Ἄν ὀλίγοι κλαίουσιν, οἱ περισσώτεροι γελοῦσιν, περιεργάζονται καὶ διασκεδάζουσιν. Καὶ μολόν- ὅτι ὁ κῆπος εἶνε ἄστυλον νεκρῶν, μολόν- ὅτι τὰ φαιδρὰ καλλιμάριμα μνημεῖα πού τὸν στολίζουσιν εἶνε ἀπλοὶ τάφοι, ὅσον καὶ ὁ πτωχότερος, ὁ θλιβερώτερος, τὸν ὅποιον διακρίνει σωρὸς χύματος καὶ ἔξιλιος σταυρὸς, κανεῖς σχεδὸν δὲν συγκινεῖται... Καὶ ἡ πολυάνθρωπος πανήγυρις, φαιδρὰ καὶ εὐθυμὸς ὡς κάθε ἄλλη, ὁμοιάζει μετὰ διατάραξιν τῆς ἡσυχίας τῶν νεκρῶν, μετὰ βεβήλωσιν τοῦ ἱεροῦ τόπου...

Καὶ ὁμῶς μετὰ πόσῳ μεγαλητέραν εὐλάβειαν καὶ συγκίνησιν ἔπρεπε νὰ προσερχώμεθα τὴν ἡμέραν αὕτην εἰς τὸ νεκροταφεῖον! εἶνε ἡ μεγάλη ἡμέρα ἡ

ἀφιερωμένη εἰς τοὺς νεκρούς. Καὶ ἔπρεπε νὰ τοὺς συλλογιζώμεθα περισσώτερον. Ὅχι μόνον τοὺς συγγενεῖς μας, τοὺς ἰδικούς μας, τοὺς φίλους μας, ὁσους ἐγνωρίσαμεν εἰς τὴν ζωὴν, τῶν ὁποίων ἡ μνήμη εἴμπορεῖ νὰ ζῇ ἐντός μας κάθε ἡμέραν καὶ κάθε στιγμὴν ἀλλὰ ὅλους μαζί τοὺς νεκρούς, ὅλην τὴν προϋπάρξασαν ἀνθρωπότητα. Ἡ ἑορτὴ αὕτη τῶν Ψυχῶν ἔπρεπε νὰ μᾶς κινή εἰς σκέψεις, τὰς ὁποίας δὲν κάμνομεν συνήθως, οὔτε ὅταν ἐπισκεπτόμεθα τοὺς νεοσκαφεῖς τάφους τῶν προσφιλεστέρων μας, φέροντες τὴν καθημερινὸν φόρον τῆς λατρείας καὶ τῶν δακρῶν μας.

Ἐσυλλογίσθητε ποτὲ πόσα ὀφείλομεν εἰς τοὺς νεκρούς καὶ ποῖον ρόλον παί- ζουσιν αὐτοὶ εἰς τὴν ζωὴν μας; Οἱ νεκροὶ μᾶς ἐγέννησαν, αὐτοὶ μᾶς ἐδίδαξαν, αὐτοὶ μᾶς διδάσκουσιν ἀκόμη, καὶ μᾶς ἐμπνέουσιν, καὶ μᾶς ὀδηγοῦσιν, καὶ μᾶς διε- ευθύνουσιν. Κατοικοῦμεν εἰς κτίρια, τὰ ὅποια ἀνήγειραν αὐτοὶ μετὰ χειρὶζόμεθα πράγματα, τὰ ὅποια κατεσκεύασαν αὐτοὶ κυβερνώμεθα μετὰ νόμους, τοὺς ὁποίους ἐθέσπισαν αὐτοὶ ἔχομεν γνώσεις, ιδέας, ἡθὴ καὶ ἔθιμα, τὰ ὅποια μᾶς ἐκληροδότησαν αὐτοὶ ἀναγινώσκουμεν βιβλία, τὰ ὅποια ἔγραψαν αὐτοὶ. Ὅ,τι εἴμεθα εἰς τοὺς νεκρούς τὸ ὀφείλομεν πολὺ περισσώτερον παρὰ εἰς τοὺς ζῶντας. Καὶ ἀκολουθοῦμεν εἰς τὴν ζωὴν

μας ἀναγκαίως τὰς συμβουλὰς των, ἀπὸ ἐκείνας πού ἐδέχθημεν οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς προσφιλοῦς ἐτοιμοθανά- του, ἕως τὰς ἄλλας, τὰς παλαιὰς, τὰς προαιωνίους, πού μᾶς μετέδωκεν ἡ Παράδοξις καὶ ἡ Βιβλιοθήκη.

Οἱ νεκροί, οἱ ἀπ' αἰῶνων κεκοιμη- μένοι, τῶν ὁποίων ἐπίζη οὕτω ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα, ἀποτελοῦσιν τὴν μεγάλην πλειονοψηφίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτοὶ εἶνε τὸ πᾶν, διότι εἶνε οἱ ὀδηγοὶ καὶ οἱ κυβερνηταὶ μας. Δὲν εἴμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε πού δὲν θὰ τὸ ἤθελαν οἱ νεκροὶ μας, καὶ ἂν τὸ ἐκάμναμεν παρὰ τὴν θέλησίν των, θὰ ἦτο ἡ καταστροφὴ μας. Τίποτε ἀληθέστερον ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράδοξον, ὅτι οἱ νεκροὶ ζοῦν μεταξύ μας καὶ ὅτι πραγματικῶς εἶνε ζωντανώτεροι ἀπὸ πολλοὺς τῶν ζωντανῶν. Τοὺς κάμνει ἡ μνήμη, ἡ ἀγάπη, ἡ λατρεία καὶ ἡ ὑπακοὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἀκριβῶς δὲ ὅ,τι διακρίνει τὴν ἀνθρω- πότητα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ζῶντα εἶδη, καὶ τὰ τελειότερα, εἶνε ὁ σύνδεσμος τῆς μετὰ τοὺς νεκρούς. Ὅπου τελειώνει αὐ- τὸς ὁ σύνδεσμος, ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ κτη- ναδία.

Ἄρκει νὰ συλλογισθῇ κανεῖς ὀλίγον αὐτά, διὰ νὰ ἐνοήσῃ πόσον εὐγνωμο- σύνην, λατρείαν κ' εὐλάβειαν ὀφείλομεν εἰς τοὺς νεκρούς, καὶ πόσον μεγάλη καὶ ἱερὰ εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΑΪΡΕ, ΠΑΡΘΕΝΑ

Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε, τῶν οὐρανῶν κυρία, καύχημα τῶν ἀγγέλων, τοῦ κόσμου σωτηρία, σταθμὸς τῶν κουρασμένων, τῶν ναυαγῶν λιμάνι τῆ λατρευτῆ σου δόξα ἀνθρώπου νοῦς δὲν φθάνει. Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε!

Τῶν ὀρφανῶν μητέρα, χαρὰ τῶν λυπημένων σὺ φῶς τῶν νυκτοπλάνων, πατρίδα σὺ τῶν ξένων ἀπλώνει ἡ στοργὴ σου στὸν κόσμον ἀπ' ἄκρη ὡς ἄκρη, παρηγορεῖ τὸν πόνο σφογγίζοντας τὸ δάκρυ. Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε!

Σὺ ποῦφερες στὸν κόσμον τὸν κτίστη ὄλου τοῦ κόσμου, σὺ δὸς μου τὴν ἐλπίδα, σὺ καὶ τὸ θάρρος δὸς μου, δυνάμωσε τὸ νοῦ μου, σὺ φώτισε τον μόνην, στὸ πέλαγος τοῦ βίου σὺ κράτα τὸ τιμόνι. Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε!

Σὺ ποῦφερες στὸν κόσμον τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν, τῶν δούλων ἀδελφῶν μας ἀλάφρωσε τὰ στήθια, δόσε τους τὴν ἐλπίδα καὶ παρηγόρησέ τους, στοῦ πόθου των τὸ τέρμα σὺ μόνη ὀδήγησέ τους. Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε!

Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε! Σὺ γίνου μόνη ἀσπίδα στὴν ταλαιπωρημένη καὶ ἀγαπητὴ πατρίδα, ἐσὺ προφύλαξέ την ἀπ' τῶν ἐχθρῶν τὰ τόξα καὶ δεῖξε της τὸ δρόμον πού φέρνει πρὸς τὴ δόξα. Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

Πρό των εβδομάδων, ο οκταετής Έλβετός Γεώργιος Μάγερ έταξεί- δένει ως μετανάστης επί του Γαλλικού υπερωκεανείου ή «Βρετανία», κατευθυνόμενος εις Αμερικήν.

Το παιδάκι αυτό, όπως το βλέπετε εις την εικόνα, έγινε δημοτικώτατος επί του άτμοπλοίου δια τα μαθήματα τα όποια έδιδεν εις μικρούς και μεγάλους.

— «Δέν σου είπε ή μητέρα σου ποτέ, ποτέ να μήν καπνίσης;» είπεν άποτε-

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΓΕΡ

Ο μικρός Έλβετός μετανάστης

— Ναι, παιδί μου, ή μάνα μου πολλές φορές μου είπεν όταν ήμουν μικρός, ότι δέν πρέπει να βάλω σιγάρο στο στόμα, ακόμη και σαν μεγαλώσω.

— Βλέπεις;! Φαίνεται όμως πως δέν την πολυσυλλογίζεσαι τή μητέρα σου, άπήντησεν ο μικρός Έλβετός. Διαφορετικά δέν θ' άγγιζες σιγάρο.

— Αυτό είνε πολύ άσχημο, επανέλαθεν ο μικρός. Τώρα όμως τή θυμάσαι τή μητέρα σου, ε; δέν είν' έτσι; και πιστεύω εις τή εξής να μήν καπνίσης πλέον. Έγώ έχω ύποσχεθή στή μητέρα μου να μή βάλω ποτέ, μα ποτέ στο στόμα μου σιγάρο ή πίπα, ακόμη και σαν γίνω μεγάλος όπως είσαι τώρα σύ.

— Άλήθεια; είπεν ο Γάλλος ναυτικός τότε, παιδί, μου θέλω να σου μοιάσω έλα μαζί μου!

Και σύρας τών μικρών από τήν χείρα πρὸς τὸ κιγκλιδωμά του άτμοπλοίου, εξήγαγεν από τὸ θυλάκιόν του μίαν παλαιάν πελωριάν πίπαν και τήν ταμπакέραν του, γεμάτην καπνὸ, και τὰ επέταξεν εις τήν θάλασσαν.

(Από άμερικανικήν εφημερίδα). Δ. Ε. Β.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Φέρνει στις φτερουγές της της αύγης τὸ μύθο και σκορπεί ολόκληρη τή ζωή τριγύρω.

Και μαζί της ερχονται, — ο Θεός τούς στέλλει, Χίλιοι λευκοφτέρουγοι τ' ουρανοῦ άγγέλοι.

Τὰ καλά τὰ λόγια της σαν χουσές άχτίδες στα παιδιά χαρίζουνε συμβουλές κ' έλπίδες

Χρόνε μου, τὰ βέλη σου πέρα να σκορπίσης, τὸ λευκό της πρόσωπο μήν της τὸ μαυρίσης.

Χρόνε μου, τή λάμψη σου σκορπίσε σιμά της, νάκουστή καλλιτέρα ή μοσκοβολία της.

107ημ.

ΑΙΛΙΚΑ ΜΠΕΤΣΙΚΑ

ΜΙΚΡΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ (*)

Είμαστε στην Κρήτη ακόμα, κ' εγώ ήμωνα ένα μικρό κοριτσάκι, τόσο δά! Ένα πρωί ή μάνα μου είχε δουλειά, μια ώρα μακριά απ' τὸ χωριό μας, κ' έπρεπε να φύγη όπως κι' όπως.

— Κύτταξε, μου λέει, εγώ θα φύγω και θα σ' αφήσω μογαγή σου στο σπίτι. Τὰ μάτια σου τέσσερα. Πρώτα - πρώτα νάχης τὸ νου σου στα κλωσσόπουλα.

(*) Από έν χρονολόγημα, τὸ όποϊον εδημοσίευσεν εις τήν «Έστια» ο παλαιός μας φίλος και συνεργάτης Παύλος Νιρβάνας, άποσπόμεν τήν ωραϊαν αὐτὴν διήγησιν, επίτηδες, θά έλεγε κανείς, γραμμένη δια τήν Διάπλasiν.

μήν κατεβή ο άετός και μās τάρπαξη. Να μήν κουνήσης, κακομοίρα, καθύλου από σιμά τους. Κι' άλλο ένα πράγμα: Πρόσεχε να μήν άνεβής στο ντουλάπι και φας τὸ γλυκό, γιατί άλλοιμονό σου, σφοδρισμένη! Ο πατέρας σου έχει βάλει μέσα κοντικοφάρμακο, για να ξεκάνη τὰ κοντίκια. Μια κουταλιά να φας, χάθηκες, κακομοίρα.

Αὐτὰ μου είπεν ή μάνα μου, μου ριξε και μια άγρια ματιά και βγήκε βιαστική από τήν πόρτα.

Έγώ τὰ χρειάστηκα. Πρώτη φορά είχα βάλει τέτοια σκοτούρα στο κεφάλι μου. Κατέβηκα στην αύλή, μάζεψα γύρω μου τήν κλώσσα και τὰ κλωσσόπουλα και τὰ τάιξα με ψύχουλα, κυττάζοντας πού και πού με τρομάρα τὸν ουρανό. Πολλές φορές είχε κατεβή ο άετός και μās άρπαξε στα νύχια του κόττες και κοτόπουλα.

Έκει πού καθόμωνα και λαχταρούσα, νάσου δυο κορίτσια, φιλενάδες μου, μπουκάρανε στην αύλή.

— Έδώ κάθουσαι, μωρή; μου λένε. Τώρα πού λείπει ή μάνα σου, πάμε να κουνηθούμε πέρα στον πλατάνο.

Ο πλατάνος με τήν κούνια ήτανε ὄξω απ' τὸν αὐλόγυρο, κ' εγώ φοβόμωνα να τὸ κουνήσω μακριά απ' τὰ κλωσσόπουλα. Μα ο πειρασμός δέν μ' άφινε. Καλοσυλλογίσθηκα λίγη ώρα, οι φιλενάδες μου με τραβούσανε από τὸ φουστάνι, και στο τέλος μια ιδέα μου κατέβηκε στο ξερό μου. Παίρω ένα σπάγγο, δένω ένα-ένα τὰ κλωσσόπουλα από τὰ ποδαράκια τους, κ' ύστερα έλα μαζί τὰ δένω στο πόδι της κλώσσας. Έτσι, είπα μέσα μου, δε θα μπορέση να τὰ σηκώση ο άετός. Οι φιλενάδες μου σαστίσανε με τὸ μυαλό μου και, τραβώντας με, με γέλια και χαρές, πήγαμε στην κούνια!

Να μή σας τὰ πολυλογώ, εκεί πού κουνιόμωνα, ακόμη ένα φρού-φρού στον άέρα με χίλιες δυο ψιλές τρομασμένες φωνούλες. Και τί βλέπω; Ανατριχιάζω πού τὸ συλλογίζομαι ακόμα. Ο άετός ανέβαινε φτερουγίζοντας στον ουρανό και σέρνοντας στα νύχια του τήν κλώσσα, με όλα τὰ κλωσσόπουλα μαζί, κρεμασμένα τὸ ένα κάτω απ' τὸ άλλο. Αὐτὰ ανεβαίνανε κ' εγώ έπεφτα κάτω στο χῶμα λιγοθυμισμένη. Οι φιλενάδες μου τρομάζανε κι' όπου τις πιάσης! Σάν ήρθα στον εαυτό μου, δέν ήθελα πιά τή ζωή μου. Γύρισα στο σπίτι, έπεσα άπάνω στο σοφά κι' άρχισα τὰ κλάμματα και τ' αναυλιητά! Έκλαιγα τὰ κλωσσόπουλα κ' έκλαιγα και τὸν εαυτό μου.

Μέσα στα κλάμματά μου, συλλογίσθηκα τὸ φαρμακωμένο γλυκό. Να φάω μια κουταλιά, είπα μέσα μου, να πε-

θάνω, νάρθη ή μάνα μου να με λυπηθή. Άλλο δέν γίνεται. Μια και δυο κατεβάζω τὸ βάζο απ' τὸ ντουλάπι και τρέποντας δάκρυα, καταπίνω μια κουταλιά. Σταύρωσα τὰ χέρια μου και περιμένα τὸ θάνατο. Πέρασε μισή ώρα και δέν είχα πεθάνει.

Θα ήτανε λίγο τὸ φαρμάκι, συλλογίσθηκα. Πέρνω και δεύτερη κουταλιά, τίποτα. Και τρίτη, τίποτα. Έτσι κ' έτσι άποφασισμένη είμαι, είπα μέσα μου. Πρέπει να τελειώσω. Πήρα τήν άπόφασιν και άδιασα ὄλο τὸ βάζο. Πέρασε μια ώρα, δυο ώρες, τρεις, τίποτα.

Ούτε κόψιμο δέν με πειράζει... Άπάνω πού περιμένα τὸ θάνατο, νάσου κ' ή μάνα μου! Με βρίσκει μέσα στα κλάμματα.

— Πούνε ή κλώσσα, μωρή, με τὰ κλωσσόπουλα;

Τσιμουδιά εγώ. Έκρυφα τὸ κεφάλι μου στην ποδιά μου κ' έκλαιγα άπαρηγόρητα. Τὸ μάτι της μάνας μου πέφτει τότε στο βάζο τὸ γλυκού.

— Και τὸ γλυκό, θεοσκοτωμένη, πού είνε; Τώρα να σου δείξω εγώ!

Και μ' άρπάζει απ' τήν κοτσίδα. Τότε πέφτω στα γόνατά της και της λέω

ὄλη τήν ιστορία της κλώσσας με τὰ κλωσσόπουλα.

— Και τὸ γλυκό, μωρή, μου λέει άγρια, γιατί τῶρα φας;

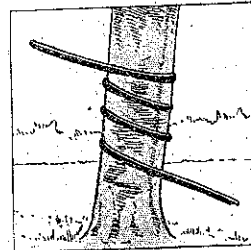
— Τῶρα για να φαρμακωθῶ, της λέω. Κι' ακόμα δέν πέθανα. Γιατί βιάστηκες, μαννούλα, να γυρίσης;

Η μάνα μου, καλή της ώρα, ήμέρεφε μονομιās. Στην αρχή έμπηξε τὰ γέλια. Έστερα με πήρε στην άγκαλιά της κι' άρχισε τὰ κλάμματα. Κλάψαμε κ' οι δυο μας, σφιχτάγκαλιασμένες ώρα πολλή, χωρίς να ξέρουμε τὸ γιατί.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

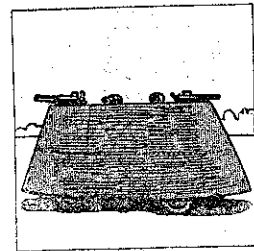
Τὰ άπρόσπια μιας εκρήξεως.

Εις έν εργοστάσιον του Ναναίμου (Άγγλική Κολομβία), έγινε κατ' αὐτὰς εκρήξεις, και μια σιδηρὰ ράβδος, έκσπενδονισθεϊσα μακράν με μεγά-

λην δύναμιν, εύρέθη τυλιγμένη εις τὸν κορμόν ενός δένδρου ως ὄφιν! Η εκρήξις του φαινομένου δέν είνε πολὺ εύκολος, τὸ φαινόμενον όμως είνε πραγματικόν, ως μαρτυρεϊ και ή άνωτέρω φωτογραφία.

Πολεμικὸν αὐτοκίνητον.

ἀλθές φρούριον, κινούμενον με άρκετὴν ταχύτητα κ' έφωδιασμένον με μυδραλλιοβόλα. Λέγουν ότι έν καιρῷ πολέμου, τὸ αὐτοκίνητον τούτο θα είνε χρησιμώτατον.

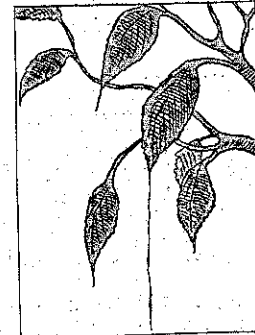
Γριφώδης επιγραφή.

Εις τήν Άμβέρσαν του Βελγίου, ένας έξυπνος έμπορος γραμματοσήμων έξωγράφισεν άπέξω από τὸ μαγαζι του μίαν επιγραφήν, ή όποία δαιμονίζει τούς διαβάτας. Διότι

άποτελεϊται από γιγαντιαία γράμματα, τὰ όποια δέν λέγουν τίποτε εις καμμίαν γλώσσαν του κόσμου. Είνε, ως εϊμπορείτε να ιδήτε εις τήν εικόνα, ένας γρίφος, τὸ όποϊον ιδου ή λύσις: «Aux celles occasions. Vente, achat, échange.» Δηλαδή: «Πραγματική εύκαιρία. Πώλησις, αγορά, ανταλλαγή.»

Χρησιμώτατον δένδρον.

Εις τήν Νότιον Άμερικὴν φύεται τὸ περιεργον αὐτὸ δένδρον, μαγκέα ονομαζόμενον, τὸ όποϊον κάμνει... βελόνας και κλωστήν.

Εις τὸ άκρον τῶντι κάθε φύλλου της μαγκέας, υπάρχει έν αγκάθι λεπτὸν και μυτερόν, και άμα τὸ τραβήξη κανείς, άποσπάται από τὸ φύλλον, παρασύρον και μίαν μακράν κλωστήν, ίνα προσκολλημένην εις αὐτό, με τήν όποϊαν εϊμπορεϊ κανείς να ράψη, χονδροειδῶς έννοεϊται, αλλά στερεώτατα.

Πρωτότυπον ένθύμιον.

Τήν ήμέραν πού έπήρε τὸ δίπλωμά του, ο νεαρός άγγλος Νόελ Μωδλ εκάλεσεν εις γεύμα δεκατέσσαρας φίλους του, τούς όποϊους παρε-

κάλεσε κατόπι να βάλουν τὰς υπογραφάς των εις τὸ στήθος του υποκαμίσου του! Οι δεκατέσσαρες νέοι υπέγραψαν μετα χαράς, και ο κ. Μωδλ έφύλαξε τὸν υποκαμίσόν του εις άνάμνησιν του φαι-

δρου αὐτοῦ γεύματος. Ίδου πραγματικῶς έν πολὺ πρωτότυπον ένθύμιον!

Μαγική Εικόνα.

[Ίδε και τήν σημεϊωτήν Άλληλογραφίαν.]

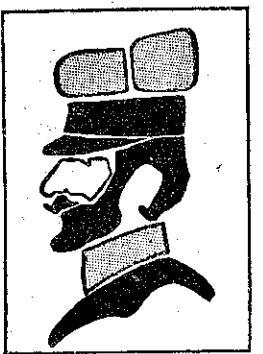

Ο καιμένος ο παππούς έχασε τήν πίπα του. Πῶ να είνε;

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τὰς Αθήνας, τὰς Έπαρχίας και τὸ Έξωτερικόν, εϊμπορεϊ να στείλῃ τήν λύσιν της Μαγικής Εικόνας εις τὸ γραφεϊόν μας (38, ὁδὸς Εδριπίδου), ζωγραφίζων άπλῶς τὸ ζητούμενον εις ένα κομματι χαρτι (χωρίς περιγραφὴν), και συνοδεύων τήν άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή μ' ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τά νόματα όλων τῶν λυτῶν θα δημοσιευθῶν. Αναλόγως δε του ποσῶ τὸ όποϊον θα πτωτελεσθῇ από τὰ δεκάλεπτα, θα έξγράφωμεν δια κλήρου μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρώτον κληρωθῆσόμενον δι' έν έτος, τὸς δε λοιπούς δι' εξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Έάν κληρωθῇ συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθῇ.)

Αύσις.

Ίδου πῶς θα συναρμολογηθῶν τὰ έννεα τεμάχια του προηγουμένου Παϊγνίου, (Ίδε φυλλ. 13) δια ναποτελεσθῇ ή εικόνα του άξιωματικῶ έν κατατομή.

Ίδε τον Ό-δύγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-τού, Κεφ Β

ΟΡΚΟΣ

Πρόχθεσ ἀνήλωμεν ἐπὶ τοῦ Φιλοπάππου. Ἀπ' ἐκεῖ βλέπεισ ὄλον τὸ ἀτυκὸν λεκανο-πέδιον...

Ἄ, γλυκεῖά μας Ἑλλάς, δταν ἡμεῖς τὰ Ἑλληνόπουλα σὲ βλέπωμεν τόσον φραϊαν...

Παπαροῦνα

ΜΗΤΡΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μιά χαριτωμένη κυρία, μ' ἐν' ἀνοικτὸ βιβλίον στὸ χέρι, καθισμένη με ἀφέλιμα σὲ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα...

Καὶ τώρα, συχνά, ἀρπάζω ἀπὸ τὴν ἐτα-ζέρα τὸ μεγάλο χρυσοδέτο βιβλίον, ποὺ τότε με κόπο εὐρήκονα...

Ἡχώ τῆς Καρδιάς

ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΑ

Τῶν οὐρανῶν ξεψύχησε ἡ χαρά, Μὴ ἔτσι γοηγοσα δὲν οὐβνέται κάθε χάρι...

Ἄνιζόνουν ὄλο θλίψη τὰ δένδρα, ἴση γῆ τὸ ἀγνὸ λουλουδι σιγογέρνει...

Τὴ κάθε τί σ' ἴσης φύσεως τὸν καύμὸ πονεῖ καὶ κλαίει χαμένη ὀμορφάδα...

ΣΑΝ ΡΑΥΩΔΙΑ

ΝΗΟΒΑΣΙΕΜΜΑ...

Πέταλα ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα πορ-φυρώνουνε τὸν ἥλιο ποὺ ὀλοένα χάνεται...

ΝΥΧΤΑ...

Τὰστρα τρεμοσβύνουνε σὰν νεκρικὰ καν-δήλια. Τὸ φεγγάρι χλωμότατο προβαίνει...

ΑΝΑΦΟΡΑ ΙΘΑΓΕΝΩΝ

Εὐρησκόμεθα εἰς ἓν ὄματιον. Εἰς τὸ μέ-σον εἶνε μὴ τράπεζα φορτωμένη βιβλία...

τὴν καὶ γράφει, ἐνφ ὁ θυρωρὸς ὑπαγορεύει. Θ.—Κάτω στὸ σπῆτι μας εἶνε ἓνας Γάλλος...

Ἄ.—Ναί. Θ.—Διάδασε. Α.—Κάτω ἔτὸ σπῆτι εἶνε ἓνας Γάλλος καὶ δουλεύει μέσα σὰ δύο βαρέλια σπῆτο...

Ἄ.—Ναί. Διάδασε.—Γιατί εἶνε κρῖμα νὰ καοῦν γιατί ἔχουν μικρὰ παιδιὰ. —Εἴραφες; —Ναί.—Διάδασε.—Γιατί εἶνε κρῖμα νὰ καοῦν...

Ἄ.—Ναί. Διάδασε.—Γιατί εἶνε κρῖμα νὰ καοῦν, πονεῖ μικρὰ παιδιὰ... Μὰ δὲν σοῦ εἶπα ἔτσι: ποῦ ἔχουν μικρὰ παιδιὰ!

Ἄ.—Ναί. Διάδασε.—Γιατί εἶνε κρῖμα νὰ καοῦν, πονεῖ μικρὰ παιδιὰ... Μὰ δὲν σοῦ εἶπα ἔτσι: ποῦ ἔχουν μικρὰ παιδιὰ!

Ἄ.—Ναί. Διάδασε.—Γιατί εἶνε κρῖμα νὰ καοῦν, πονεῖ μικρὰ παιδιὰ... Μὰ δὲν σοῦ εἶπα ἔτσι: ποῦ ἔχουν μικρὰ παιδιὰ!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα πρὸς τὸν μικρὸν Τάχην: —Ἐδῶσε τὰ λεπτὰ τοῦ μπαζάλη; —Ναί, καὶ μοῦ εἶπε πὼς σ' ἔσθουσε...

Ἄ.—Ναί. Διάδασε.—Γιατί εἶνε κρῖμα νὰ καοῦν, πονεῖ μικρὰ παιδιὰ... Μὰ δὲν σοῦ εἶπα ἔτσι: ποῦ ἔχουν μικρὰ παιδιὰ!

Ἄ.—Ναί. Διάδασε.—Γιατί εἶνε κρῖμα νὰ καοῦν, πονεῖ μικρὰ παιδιὰ... Μὰ δὲν σοῦ εἶπα ἔτσι: ποῦ ἔχουν μικρὰ παιδιὰ!

Ἄ.—Ναί. Διάδασε.—Γιατί εἶνε κρῖμα νὰ καοῦν, πονεῖ μικρὰ παιδιὰ... Μὰ δὲν σοῦ εἶπα ἔτσι: ποῦ ἔχουν μικρὰ παιδιὰ!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΥΚΩΝ

Ἰδε φυλλάδιον 5ον, σελίς 47

1.—Εἰς τὴν σελίδα 41 («Τιάρκος καὶ Ζι-νέττα») εἰς τὴν α' στήλην, λείπει ἡ λέξις λυπημένον.

2.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα, εἰς τὴν γ' στή-λην, λείπει ἡ λέξις καταβάσσουν.

3.—Εἰς τὴν σελίδα 42, εἰς τὴν γ' στήλην, λείπει ἡ λέξις Φωπεύουσα.

4.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα καὶ στήλην, ὀ-λίγον παρακάτω, λείπει ἡ λέξις ξίφος.

5.—Εἰς τὴν σελίδα 43, εἰς τὴν α' στή-λην («Τὰ λουλούδια τοῦ Χειμῶνα») λείπει ἡ λέξις ἥλιο.

6.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα, εἰς τὴν γ' στή-λην («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή») λείπει ἡ λέξις ἀλλάζει.

7.—Εἰς τὴν σελίδα 44, εἰς τὴν β' στήλην («Ἡ Μεγάλῃ Μητέρα») λείπει ἡ λέξις ἐ-καύσαν.

8.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα, εἰς τὴν γ' στή-λην, λείπει ἡ λέξις σφιγγ.

9.—Εἰς τὴν σελίδα 45, εἰς τὴν α' στήλην («Ἐφθῆς Κλάδευμα») λείπει ἡ λέξις μα-κρόθεν.

10.—Εἰς τὴν σελίδα 46, εἰς τὴν α' στή-λην («Νύκτα καὶ Ἀυγή») λείπει ἡ λέξις κακός.

11.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα, εἰς τὴν γ' στή-λην («Περὶ τῆς συνταγῆς») λείπει ἡ λέξις ἀσθενή.—Καί

12.—Εἰς τὴν σελίδα 47, εἰς τὴν β' στήλην («Ἄλληλογραφία») λείπει ἡ λέξις πρώτον.

Ἀντόνιος Γ. Καρουνάκης.—Φασαρίων.— Ἀλέξανδρος Π. Αλεβιζάνος.—Ἀθανάσιος Διάκος.—Μόνωσις.—Πελοπίδας Γ. Ζωγράφος.—Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς.—Τὸ Σβυστό μας Κανδύλι.—Μικρὸς Μανδολινοῦς.—Ἀημ. Γ. Παρρὸς.—Ναυαρχὸς τῶν Ἀσιακῶν.—Νεά-νηγὸς τῶν Ἀλπεων.—Ἐνδοξὸν Σοῦλι.—Σουλ-τῶν Ἀζίζ.—Τοκαϊκῆς Μεχμέτ.—Πίστις-Πα-τρὶς.—Παμβότις.—Ἀνατέλλουσα Σελήνη.—Παγαδρόμος.—Ἐθνικὴ Ψυχὴ.—Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος.—Ἑλληνοπούλα τῆς Θράκης.—Νυκτολούλου.—Ἐθνικὸν Κλέος.—Ἀν-δραιομένος Ἐλληρ.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8E] εἰς ἑκατόν.) Ἐλευθερά Ἑλλάς.—Καρδιά Ἑλληνίδος.—Πα-τριῶ Σπουργίτι.—Δόλα Ν. Γερμανοῦ.—Φλώ-ρα Φ. Παοάλη.—Μητροκῆ.—Στοργή.—Μόρ-κος Ἀδελφίος.—Παλαῖουσα Ἑλλάς.—Καπε-τῶν Φασαρίος.—Ἑλὴν Βερδὴλη.—Ριζοσπά-στις.—Ποθητὴ Κωνσταντινουπόλις.—Ἐγγό-νος Ἀποκατόρος.—Σημαιοφόρος Ἑλληρ.—Ναπολέων Βοναπάρτης.—Δωδοναία Ἡρα.—Κυριάτίζουσα Κωνσταντίνος.—Γεώργιος Α. Μαυρίν.—Πατριῶτης τοῦ Ὀμήρου.—Ἰδιό-τροπος Ξανθοῦλα.—Χρυσόκομος Νύμφη.—Ἀημ. Γ. Βλαχόπουλος.—Σιλῆρη Σιλαβιά.—Φαίμε Χανοῦμ.—Γιωσὴλ Χανοῦμ.—Μέ-λουσα Νυχίτσια Ἑλλάς.—Γυμνάσιον Ἰωαν-νίνων.—Δάρνη.—Ράβδος τοῦ Μωσέως.—Μικρὸς Ἥρωσ.—Ζήτω ἡ Ἐλευθερία.—Ἑλ-πίς τῶν Ὑποδούλων.—Πανελλήνιος Ἰδέα.—Ἀμαράντον Ἀουλοῦ.—Ἑλλάς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.—Γαλανόλευκη.—Δάρνης Κλω-νάρι.—Ἑλληνικὸς Παῖδι.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [7E] εἰς ἑκα-τόν.) Ἀημοσθένης Ε. Γαϊοῖδης.—Φαληρικὴ Ἀῦρα.—Γλυκεῖα Πατρίδα.—Ἐπιτάφιος Πλειάς.—Λατρετικὴ Στανουφόρα.—Ρήγας Φερραῖος.—Βολταῖρος.—Νικόλαος Χαρ. Μα-ροῦδός.—Ἀκροναυτία.—Ἀστρος Κόρακος.—Ἡρώς τοῦ 21.—Υπερῆφανος Ἑλληνοπούλο.—Τάκης Γ. Μπαγαδάτοπουλος.—Ροδοπαία Ἑλληνοπούλα.—Μαθὰ Μάνια.—Ὀθρανία Μόλη.—Καλλιόπη Γ. Παπαϊωάννου.—Φοί-βος Ἀπόλλων.—Υπερασπιστής τοῦ Ἐθνοῦ.—Ἡλίας Ν. Τερζάκης.—Κάμμεν.—Συλφίς.—Ἑλληνικὸν Ξίφος.—Τραϊανός.—Τόκα.—Με-ρόπη Αἰδοβάτις.—Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς.—Λάτσης τοῦ Ὠραίου.—Αναγεννηθῆσα Ἑλ-λάς.—Κομήτης τοῦ Χάλλεϋ.—Θαλασοκρά-τωρ.—Διὴ Μαρινοπούλου.—Τατοῦ.—Χρυ-σὴ Καρδιά.—Λάτσης τῆς Ἑλλάδος.—Μία τῶν Χαρίτων.—Γεώργιος Σπ. Λιβαδάς.—Ἄννα Βερδὴλη.—Ἡλ. Π. Δομένικος.—Γλυκεῖα Ἑλλίς.—Βάρκα τοῦ Κανόρη.—Νικόλαος Γ. Καρατζῆς.—Σένη Α. Λουζίνα.—Μαγδαληνὴ Σ. Χανού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐροπιδῶν τὴν 9ην-Ματίου 1910

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΜΑΣ

Τὴν λύσιν τοῦ Προβλήματος, ποὺ εἰδημο-σιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, μοῦ τὴν ἔσταλαν πολλοί. Τὴν δὲ ἐξάμηνον συνδρο-μὴν ἐχάρισα ὄχι μόνον εἰς ἓνα, ὡς ὑπεσέ-θη, ἀλλὰ εἰς τοὺς τρεῖς πρώτους, ποὺ ἦλθαν σχεδὸν συγχρόνως εἰς τὸ γράφεόν μου, τοὺς ἐξῆς: Ἀλέξανδρον Γκαρποῦλαν, Σταθμὸς Λεβιδου, Πατήσια.—Γεώργιον Σ. Μαροῦρη, Ἡπειροῦ 22.—Ι. Ν. Λαμπρίων, Κυνοσάρ-γους, 17.

ροῦ, κτλ. Γενικῶς κάθε λύτης δικαιούται εἰς ἀμοιβήν, τί πρῶτος, τί δεύτερος, τί εἰκο-στός. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ τροποποιήσω τοὺς ὁρῶς ἐπὶ τὸ δικαιότερον, καὶ χάριν δοκιμῆς, δημοσιεύω σήμερον μίαν Μαγικὴν Εἰκόνα (ἴδε σελ. 129) τῆς ὁποίας τὴν λύσιν δικαιούνται νὰ στείλουν ὄλοι, καὶ συνδρομηταί, καὶ ἀγο-ρασταί, καὶ ἀναγνώσταί. Ἄλλὰ καθεὶς συνο-δευομένη με 10 λεπτά. Ὅλων τῶν λυτῶν τὰ ὄνόματα θὰ δημοσιευθῶν, θὰ δοθῶν δὲ ὡς ἀμοιβὴ διὰ κλήρου τόσαι συνδρομαὶ ἐτή-σιαι, ἐξάμηνου καὶ τρίμηνου, ὅσαι ἰστιστοι-χοῦν πρὸς τὸ συναχθῆσόμενον ποσόν.

Παραδειγματος χάριν, εἰ στείλουν τὴν λυ-σιν 200, θὰ συναχθῶν 20 δραγμαί. Με 20 δὲ δραγμαῖς εἰσπορῶ νὰ δώσω 1 ἐτησίαν συν-δρομὴν καὶ 2 ἐξαμηνούς, νὰ μείνη δὲ περισ-σευμα καὶ διὰ προσεχῆ Διαγωνισμὸν. Ἡ 2 ἐξαμηνούς καὶ 4 τρίμηνους, ἢ 1 ἐξαμηνον καὶ 6 τρίμηνους κτλ.

Ἐὰν ἡ πρώτη δοκιμὴ ἐπιτύχη, θὰ συστη-μαποποιήσω τὸ πρῶτον, καὶ εἰς κάθε φύλλον θὰ δημοσιεύω, ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὄρους, πότε ἐν Προβλήμα, πότε ἐν Παίγνιον, πότε μίαν Μαγικὴν Εἰκόνα, κτλ.

Ἡ κλήρωσις τῶν λυτῶν τῆς σημερινῆς Μ. Εἰκόνας ὀα γίνῃ τὸ μετέπειπον Σάββατον. Ὅστε ἔχουν καιρὸν νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ λυταὶ ἀκριβῆ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Σήμερον, ὡς βλέπετε, δὲν ἔχω πολὺν τό-πον δι' ἀλληλογραφίαν, ἐνφ ἐξ ἄλλου αἱ ἐπι-στολαὶ αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος εἶνε πολυπλη-θεῖς. Ὅα περιορισθῶ λοιπὸν κατ' ἀνάγκην εἰς μικρὰς ἀπαντήσεις.

Ἐγίνες καλά, Καρδιά Ἑλληνίδος; Δὲν πι-στῆνα νὰ τὸ λέγῃς με τὰ σωστά σου, ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ σου μ' ἐνοχλοῦν!... —Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, Νέον Βυ-ζάντιον. Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι εἶσαι καὶ σὺ ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀτὰ πάντα θὰ ἔπραττον πρὸς χάριν μου.

Ἐξόριστε Ἀθίς, ὁ κ. Σ. δὲν σ' ἐγέλασε. Ἐἶνε ἀπὸ τοῦς καλλιτέρους μου παλαιούς φι-λοῦς. Τὰ σέβη μου εἰς ὅλα μαμαπὰ ποῦ με δια-βάζει με τόσην εὐχαριστήσιν.

Ὡραιότητὴ ἡ ἐπιστολὴ σου, Ἐαρινὴ Ζωή. Κ' ἐγὼ ἤμουν βεβία ὅτι δὲν με εἶχες λη-σιμονήσῃ αὐτὸν τὸν καιρὸν, ἀλλ' ὅτι περιστά-σεις σ' ἔκαμαν νὰ μὴ μοῦ γράψῃς.

Ὅχι, Ἄβντε, εἰς τὴν ἀπάντησίν σου θὰ σημειωθῇ τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Τώρα λοιπὸν δὲν μένει παρὰ νὰ ξεσπαθῶσῃς. Ἐ, ἀπὸ τὸ ἐπιθύμεις τόσον, ὅα γίνῃ καὶ αὐτὸ... Γράφε μοῦ λοιπὸν τακτικώτερα, Αἰλιὰ-Σουλτάνα, τώρα ποῦ ἐτελείωσαν αἱ γραφαὶ ἐξετάσεις. Καὶ τί ἐξετάσεις! ἦς Γυμνασίον! Δὲν εἶνε κατ' ἐξέλας! Ὅλιγα κορίτσια φθάνουν ἕως ἐκεῖ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρουσιάζον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπερρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἔσωτερικου: Ἔξωτερικου:
Ἐτήσια... 8,- Ἐτήσια φ. χρ. 10,-
Ἐξάμηνος... 4,50 Ἐξάμηνος... 5,50
Τρίμηνος... 2,50 Τρίμηνος... 3,-
Αἱ συνδρομαὶ ἀρζονται τὴν ἰὴν ἐκδοσὶν μην'ς.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ Τῶν 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἔσωτερικου λεπ. 20. Ἐξωτερικου φ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐβροτιδῶν ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἐν Ἀθήναις, 20 Μαρτίου 1910

Ἔτος 32ον.— Ἀριθ. 16

διδόν, θὰ παίρνῃς τὰ χρήματα καὶ θὰ μοῦ τὰ
στέλλῃς. Ἄυτὸ κάμνον οἱ Πράκτορες.
Ἔγιναν καὶ οἱ γάμοι τῆς ἀγαπῆτης μου
Μίνας Κ. Πολέμη (Ἐνθουσιώδους Ἑλληνίδος)
μετὰ τοῦ κ. Λεωνίδα Καρυστινάκη, εἰς τὴν
Ἄνδρον. Νὰ ζήσουν τρισυτηζισμένοι!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.
Ἐγίνονται: Ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν Ἀδ-
λὴν τοῦ Ἀργιολοῦλου (χαριτωμένο!) —
Ἡ Εἰκόνα τῆς καὶ Ἑλπίς τῆς Ἐξορέ-
σιου Ἀυθίδος (τάνεχθρα γωστά) — Ἀν-
νέθρα τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλῆνος — Ἀι
Μέδουσαι τῆς Κεφαλληνιακῆς Ἀφῆς —
Ἡ ἄποψη τῆς μαργαρίτης τῆς Μασκόν — Ἡ
ἀποψη τῆς γεμῆνας τῆς Καρόλας Ἑλ-
ληνίδος — Ρόδο καὶ ἀγκάθι τοῦ Δευκοῦ
Κοῖνου — Ἡ περὶ τοῦ τῆς Ἀποπλέου τῆς
Ἀρροναυτοπούλας — Δυὸ Δένδρα καὶ ὁ
Κομήτης τοῦ Ἐλευθέρου Ἑλλῆνος — Διά-
φορα μικρὰ τοῦ Καλοῦ Σαμαρεῖτου — Τὸ βα-
ρόμετρον τοῦ χωρίου τῆς Φοῖβης — Ἡ
βαρκοῦλα τοῦ Μάρκου Ἀδρηάου — Παι-
δικὰ Πνεύματα διαφόρων.

Ἀποροῦνται: Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κα-
κία καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ἴδιου ὡς ἀνεγὰ — Ἡ
μήτηρ — Ἡ ἀποτελέσματα τῆς μουσικῆς —
Ἡ ἔθνη τῆς ἀπάντησις — Ἡ τὰ δύο ὄρανα —
Ἡ εἰς ἀπλοῦς ἀνθρώπων καὶ ἐν ἄλλο τοῦ
ἴδιου (γινωστώτατα) — Ἡ τὸ ἀγγλίου παιδίον
(γινωστίον, ἀλλὰ γινωστόν καὶ ὅχι πολὺ παι-
δαγωγικόν) — Ἡ ὁ ἀγγλικὴ χαρακτῆρ —
Ἡ ὁ αὐτὴ συμβουλή (γινωστίον) — Παιγνίον
(ἡ ἐκὸν ἀνεγὰ) — Μαγικὰ Εἰκόνας κα-
κοζωγραφισμένα — Ἀστεία Διαταγή —
Καὶ τὰ ποιήματα Ὅτι Σπλάδοι ἀδελφοί μας,
(ἀτελέ), Ὅταν φουὰ βορῆας, Ὅσον Ἀθέ-
ρω με στιγμὸς λαμβανόμενος.

Τὸ Παιελλήνιον Ὀνειρον εἶχε τὴν καλωσύ-
νην καὶ μὲ γέλαση. Μοῦ ἔστειλε ὡς ἰδικόν του
ἐν ἔμμετρον διήγημα (Ὀμιλῆς καὶ ὁ Κῶστος)
τὸ ὅποιον ἐνεκρίνα καὶ ἐδημοσίευσα. Τὸ διή-
γημα αὐτὸ εἶνε ἔργον τοῦ μακαρίτου Σαμα-
ρεῖτου καὶ μάλιστα πρὸ ἐτῶν ἐδημοσιεύθη εἰς
τὴν «Διάπλασιν». Τὸ Παιελλήνιον Ὀνειρον
δὲν ἔχει πλέον δικαίωμα νὰ μοῦ στείλῃ τίποτε
εἰς τὴν Σ. Σ. Σ Ἡ τιμωρία του, ἐπιζῶ,
εἶνε ἀρετὴ. Ἄν τυχὸν ὅμως τὸν μιμηθῆ ποτε
καὶ ἄλλος, σὰς προειδοποιῶ ὅτι ἡ τιμωρία
θὰ εἶνε πολὺ ἀστυροτέρα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Νέα ψευδώνυμα Ἀρχιδούξ Κάρλος α.
(Π. Κ.) Κοκκινὸς Βόσχος, κ. Καλὸς Σαμα-
ρεῖτης, α. (Κ. Χ.) Δοξασιμεν Ἀρκάδι, α.
(Γ. Β.) Μεγάλη Ἑλλάς, α. (Κ. Π.) Σαν-
δοῦλα τοῦ Παλαιῦ Φαλήρου κ. (Δ. Γ.) Ἡ-
λιον Μαμαραγῆ κ. (τῆς) Μοσχολοῦ καὶ τῶν
Παριῶν, α. (Η. Ε.) Φιερὸν γινώσκον Ἑλλί-
δος, α. (Α. Σ.)
Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἐνετημένο
Συριανόπουλο, α. Ἑλληνικὴ Ἀδῆα, κ. Ἐν-
θουσιώδης Ἑλλῆν, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν: Ἡ Παιαχὴ Νεραϊδοῦλα (0) μετὰ
Ἡ δανικὴν, Παλλάδα — Ἡ Σπληρὴ Σπλαβιά

(0) μετὰ Βασιλοῦσαν τῆς Καλλονῆς, Πατριὴν
Ναυτοπούλαν, Ὀυρανίαν Μολὴν, Παλλάδα,
Ἰδανικὴν, Σπληρὴν — Ἡ Μαῦρα Μάνια
(0) μετὰ τῆς Φοκίτης τ' Ἀργιολοῦλου, Νυ-
κτολοῦλου, Νύμφην τοῦ Νεῖλου, Ἄσπερον
Νύμφην — Ἡ Χαρὰ τῶν Ἑλλῆνων (0) μετὰ Παλ-
λάδα, Θερσίαν τῆς Ὀρθοδόξιας, Ἡρὸν τῆς
Καρόλας, Γαλανόλευκην, Ἀφροδίταν Σει-
ρήνα — Ἡ Ἀργιολοῦλου (0) μετὰ Δευκὸ
Τριαντάφυλλον, Παπαροῦσαν, Γλυκεῖαν Ἑλ-
πίδα.

Ἡ Διάπλασις ἀπὸ τῆς τοῦ φίλου
τῆς: Ἀργιολοῦλου (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐ-
νεργείας τοῦ Σπληρὸν καὶ περιμένω)
Χιότικα Ἀκρογιάλι (ὀφείλεις λεπτὰ 30, σύμ-
φωνα μετὰ τὸν Ὀδηγόν, Κεφ. Ζ' § 3.) Ἡλιαν
Ἐξ. (ἔστειλε ἐκ νέου ἡ ἀρετὴ εἶνε τοῦ τα-
χυδρομίου, διότι ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου στέλ-
λονται τακτικώτατα) Χαρὰν τῶν Ἑλλῆνων
(εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐμμέτρος ἐλάς) Φλο-
γῆσαν τοῦ Βασιλῆ (δὲν ἀμφιβάλλω! ὅπως λές,
παντοῦ τὰ πάντα) Ἀρροῦσαν Λεωνίδα
(πολὺ γινωστὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματά σου
δὲν ἔχεις πρωτότυπα;) Σημαιοφόρον Ἑλλῆνα
(ἔστειλε) Μικρὰν Βοσκοπούλαν (εὐχαριστῶ
πολὺ διὰ τὸ ἔξοσπῶμα) Παιαχὴν Νεραϊ-
δοῦλαν (λυπηρὸν καί, ἀλλὰ ὅταν ἔξῃ κανεῖς
ὑποχρεώσεις, ἔχει καὶ δικαιώματα...) Μια-
ροῦσαν Κωνσταντινουπόλεως (εἰς δὲλας
σου τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ καί: σκοπεῖω νὰ
δημοσιεύσω καὶ φέτος δράματα καὶ κωμω-
δίας: ἀλλὰ σιγά-σιγά εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ἐ-
χωμέν ὅλα μαζί;) Ἀγωνίαν Ἐθνομάρτυρος
(νὰ ποῦ σ' εὐνόησι καὶ ὁ κληρὸς, ὡς νὰ ἤξευρε
ὅτι τὸν ἐπιδοκίμαζεις τόσον...) Ἀρχιδούκα
Κάρλον (δὲν περῶναι: ἀργότερα θὰ ἔξῃ
καρὸν) Φάρον τῆς Θεσσαλονίκης (δὲν εἶνε
χαλασμένο, βγάλε το!) Ἰάσπην Χ. Π. (σὲ
καταπέμνω εἰς τὴν ἀπάντησιν πρὸς τὴν Παλ-
λάδα ἂν μείνησι ὅμως ἄπλοιοι ἀγοραστῆς, δὲν
εἰμπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος εἰς αὐτὸν τὸν Δια-
γωνισμὸν) Δόκτωρα Κούκ (ἔστειλε ἐκ νέου
αἱ Ἀσκήσεις σου πρὸς τὸν Κανονισ-
μὸν) Δεινοπαυμένην Ἑλλάδα (μὴν ἀ-
νησυχῆς, ἔχεις δεκτόν) Α. Ζ. (δὲν ἔλαβα
τίποτε) Ἀδωνάϊον Ἡραν (ὁ Δαίδαλος ἦτο
ἀρχιτέκτων) Κάρμον (χρήματα διὰ Μ. Μ.
δὲν ἔλαβα: μὴ στενοχωρῆσαι καὶ ἔγιναν δε-
κταί: γαρειτισμοὺς καὶ εὐχαριστίας εἰς τὴν
Σπληρὴν) Τάσσαν (ἔστειλε) Ἄσπ. Π. Ἀσπ.
(ἔστειλε ἐκ δευτέρου) Παροδοῦρον (ἡ Ση-
μειώσεις ἐλήθη) Βουλγαρομάχον (ἔλαβα, εὐ-
χαριστῶ) Γ. Α. Στ. (ἐπίσης) Βασιλοῦσαν
τῆς Κύπρου (ἔχει καλῶς) Ἀρχαῖον Σπα-
ρτιατῆν (ἔλαβα) Δαίρετὴν Σιαροφῶραν (δὲν
ὑπέχθησαν εἰς τὸν φωνῶν, καὶ τὰ καλαῖα
καὶ τὰ νέα) Ἀπόδοτον Ἀνδρόν (καί, τὸ ἔ-
χει ἄλλος) Φοῖβον Ἀπόλλωνα (ἔστειλε)
Ποθητὴν Κωνσταντινουπόλεως (ἔσω: τὴν δὲν ἐξεδούθη-
σαν 3 δωδεκάστιχα; καὶ ἐτοιμάζω καὶ τέ-
ταρτον) Γενναίωσαν Ἑλληνίδα (ἔστειλε)
Βορρῆαν, Γεωργίον Σπ. Λιβαδῶν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9
Μαρτίου; ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 23 Μαρτίου ἐκ τῶν Ἐπαρ-
χιῶν μέχρι τῆς 30 Μαρτίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερι-
κοῦ μέχρι τῆς 18 Ἀπριλίου.

150. Δεξιγράφος.
Θεὸν, ἀθροῦ, οὐσιαστικόν;
Ἄν τὰ γράψῃς στὴ γραμμῇ,
Ἄθρηστο στρατηγὸ
Σχηματίζεις στὴ στιγμῇ.
Ἐστὴν ὑπὸ Α. Σ. Σαλαμᾶνα

151. Στοιχειογράφος.
Ἄσπ. ὅσοι τῆς ἀγαπῶν,
Μὲ τὸ χῶμα μὲ στεπάζουν,
Ἔνα γράμμα μ' ἀφαιροῦν
Καὶ στὰς νήσους μὲ κυττάζουν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Κυπρίου

152. Στοιχειοτονογράφος μετ' Ἀνα-
γραμματομοῦ.
Ἐνὸς μὲ ρυθμικὸν βαδίζει βήμα,
Τοῦ βγάξεις ἀρχηγὸν ὁ ὑπαρχηγὸ,
Τὸν τόνο τοῦ κινεῖς, καὶ ἄλλο πλῆγμα
Τοῦ καταφέρεις, σὴν νὰ μὴν ἀρκούσιν αὐτό:
Τὸν στρατιωτῶν τὴ θέσι τοῦ ἀλλάζεις,
Κ' ἔξασφα ἀθάμα! ἠθάμα ἢ ἀνακράζεις —
Σιτάρι εὐρέθη ἔμπροσ σου ἀρκετό!
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γλυκεῖας Πατριδᾶς

153. Κυβόλεξον.
* * * * = Ρῆμα.
* * * * = Θεά.
* * * * = Ἐργαλεῖον.
* * * * = Προφήτης.
Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Γλυκοχάραμα

154. Πυραμῖς.
+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ποτόν.
* + * = Σύνδεσμος.
* * + * = Κίττικος χῶρος: ἑλλῆν.
* * * + * * = Σκεῦος οἰκιακόν.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἡλία Ν. Τερζάκη

155-159. Κεχρομένα καὶ ἀντεστραμ-
μένα ὀνόματα δένδρων.
1. — Σκέψεις κακαὶ κακὰ φέρουν.
2. — Τρία ἔλη μόνον ἐρημόνουν ὀλόκληρον
χώραν.
3. — Ἡ αὐρα καλὸ ἔσπεραν πνέει.
4. — Τὰ ἴα λεπτότατον ἄρωμα χύονουν.
5. — Μεγάλοι στρατιῶν ὁρμῶσι κατὰ τοῦ ἐλ-
θροῦ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀστικῶν

160. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων.
Νὰ εὑρεθῶν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέ-
ξεων τοιαῦτα, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν νὰ
σχηματίζεσθαι τετραπόδον κοινόν:
γοργός, λεπτός, ἀσθενής, εὐπροσώγιος.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐκατότου Πλειάδος

161. Ἑλλισοσύμφωνον.
ου - ου - αου - αι - ια - εοα
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κοπηλάτου

162. Γεῖφος.
ἐν :: οὐδ' ::
τα :: Η, Γ, Π, Θ ::
:: ::
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μανδολινιστοῦ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ριγολέτε, εἶνε παρεξηγησῖς (!) — Ἀλή-
θεια. (1,60)
Κατὰ πρόβτον ἐμφανιζόμενος ἐκ τῶν στη-
λῶν τῆς φιλάττης Διαπλάσεως καὶ
λαμβάνων μέρος εἰς τὴν κίνησιν αὐτῆς, χαί-
ρετῶ τοὺς ἀπανταχοῦ συδρομητᾶς καὶ φι-
λους. — Νέον Βυζάντιον. (1,61)
Γέρω τοῦ Μωσῆ, καὶ Μ. Κ., μήπως δὲν
εἶσθε μικροί; Γ. Φ., ἀγγελιαφόρος,
ἔξ: Ἀργιολοῦλου, Δευκὸν Κοῖνον, Κοκ-
κινὴ Ἀνεμόνη. (1,62)
Ἀποσομμωρεῖται! Ὅροι σας ἀπαράδε-
κτοι. Ἄν δύνασθε, ἐκπληρώσατε ἀπαι-
κῆς σας! Ἄλλως νὰ πᾶτε. . . νὰ πνιγῆτε!
δὲν τὰ παρατᾶμε, λέω . . . γῶ — Μελα-
χροῦδ Σμυρνήπουλο. (1,63)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΒΕΛΟΝΑΣ

Βελόνα, βελονούλα μου,
μαζὶ μου πάντα νῆσαι,
ἀπὸ μικρὴ σ' ἀγάπησα,
βελόνα μου, θυμάσαι;
Μοῦλεγε: «Νῆσαι φρόνιμη
καὶ τόσο κι' ἄλλο τόσο,
γιατὶ τὸ δακτυλάκι σου
θὰ νὰ σοῦ τὸ ματώσω.»
Μοῦλεγε: «Ράβε γρήγορα
τῆς κούκλας τὸ φουστάνι,
γιατὶ κινεῖται ὀλόγυμη
κι' αὐτὸ θὰ τὴν ζεστάνη.»

Βελόνα, βελονούλα μου,
σὺ γίνου καὶ φρουρός μου
στῆς δύσκολης ἡμέρας μου
τῆ συνδρομῇ σου δός μου.
Ὅταν ἀνάλαφρα πατῆς
καὶ τὴν κλωστή σου σέρνης,
τὴν εὐτυχία πάντοτε
καὶ στοὺς γονεῖς μου φέρνης.
Σὺ προστατεύεις τὴ φτωχὴ
τὴν κόρη, ποῦ σκυμμένη
σφιγμένη, ῥάβει ἀκούραστα
καὶ τὸ ψομί προσμένει.
Βελόνα, βελονούλα μου,
κάποτε λύπες ἔχω
καὶ κάποτε μὲ δάκρυα
τὸ πρόσωπό μου βρέχω.
Τὸτ' ἡ φωνὴ σου εἶνε γλυκεῖα,
τότ' ἡ φωνὴ σου ἐκείνη
σὲ κάθε, κάθε λύπη μου
παρηγορεῖ καὶ δίνει.

Μοῦ λέει: «Ὁποῖος ἐργάζεται
κι' οὔτε στιγμῇ δὲν γάνει,
πάντα μὲ ἴσχυη καρδιά
τῆς λύπης του ξεχάνει.
(Μιμῆσις ἐκ τῶν τοῦ Boucher)
ἸΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΣΥΡΤΟΣ ΤΩΝ ΝΕΡΑΪΔΩΝ

Στὸ ἀνοιξιῆτικο λειβάδι, κοντὰ εἰς τὸ
δάσος τὸ μεγάλο, ἀπὸ ἕνα στενὸ μονο-
πάτι ποῦ ἐξεχώριζε ἀσπρο-ἄσπρο μὲσ'
εἰς τὴν πρασιναδά, περπατοῦσαν μίαν μέραν
ὁ Γεωργός, ἡ Ἀρσινόη καὶ ὁ πατέρας
αὐτοῦ.
Ἐξάφνα, τὴν προσοχὴ τῆς Ἀρσι-
νόης, ποῦ ὅλα τὰ βλέπε καὶ τὰ παρατη-
ροῦσε, ἐκίνησε κάτι περίεργον: Σ' ἕνα
μέρος τοῦ λειβαδιοῦ, χόρτο καταπρά-
σινο, ζωηρὸ, ψηλὸ, καλὸθερμμένο, ἐ-
σχηματίζετο ἕνα κύκλος μεγάλος. Γύρω
καὶ μέσα εἰς τὸν κύκλον αὐτό, ἡ ἄλλη
χλὴν φύτρωνε ἰσχνή, ταπεινὴ, ἀδύνατη.

«Τὰ μεσάνυχτα μετὰ τὸ γεγγᾶρι, χοροδοῦν...» (Σελ. 134, στ. α')